

ת"פ 67104-01-20
בפני כב' השופטים:
רבקה פרידמן-פלדמן - אב"ד,
משה בר-עם ועודד שחם

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז תל-אביב (מיסוי וכלכלה)
רח' מנחם בגין 154, תל אביב 6492107
טל': 073-3924600 פקס': 03-5163093

- נגד -

1. בנימין נתניהו: הנאשמים:

ע"י ב"כ עוה"ד בועז בן צור, ישראל וולנרמן,
דקלה סירקיס, כרמל בן צור ואסנת גולדשמידט-שריר
מרחה הארבעה 28, תל אביב
טל': 03-7155000, פקס': 03-7155001

וכן ע"י ב"כ עוה"ד עמית חדד, נועה מילשטיין,
אביחי יהוסף ויאיר לשם
מרחה ויצמן 2, תל אביב 6423902
טל': 03-5333313, פקס': 03-5333314

2. שאול אלוביץ'

ע"י ב"כ עוה"ד ז'ק חן ויהל דאר
מרחה ויצמן 2, תל אביב 6423902
טל': 03-6932077, פקס': 03-6932082

3. איריס אלוביץ'

ע"י ב"כ עוה"ד מיכל רוזן-עוזר ונעה פירר
מרחה ויצמן 2, תל אביב 6423902
טל': 03-6932077, פקס': 03-6932082

4. ארנון (נוני) מוזס

ע"י ב"כ עוה"ד נויט נגב, איריס ניב-סבאג,
יאנה פוגל-סלוצניק ואריאל אילוז
מרחה ויצמן 2, תל-אביב מיקוד 6423902
טל': 03-6099914, פקס': 03-6099915

תגובת הנאשם 4, נוני מוזס, לכתב האישום

הנאשם 4, נוני מוזס (להלן: "מוזס") מתכבד בזה להגיש את תשובתו לכתב האישום. מוזס כופר באישום השני המיוחס לו בכתב האישום. לתגובה זו שני חלקים: חלק ראשון - כללי, בו נציג את עיקרי טענות ההגנה וחלק שני - פרטני, בו נציג התייחסות פרטנית לסעיפי כתב האישום.

חלק א' לתגובת מוזס לכתב האישום - עיקרי טענות ההגנה

מוזס איננו מתיימר, בשלב זה, לפרוש את מלוא טענות הגנתו, אלא כמה מעיקריהן בלבד. כך, בין היתר, יטען מוזס:

1. מוזס מואשם בכתב האישום בעבירה של הצעת והבטחת שוחד בדמות שינוי ניכר לטובה באופן הסיקור של בנימין נתניהו (להלן: "נתניהו") ושל בני משפחתו, ושינוי לרעה באופן הסיקור של יריביו הפוליטיים, בעד הפעלת כוחו השלטוני של נתניהו כראש ממשלה לקידום חקיקה. העבירה המיוחסת למוזס מושתתת על **אמירות מסוימות** שאמר בשיחה שהתקיימה ביום 4.12.2014 (להלן: "השיחה" או "הפגישה הרביעית") בין נתניהו לבינו, ובנוכחות ארי הרז (להלן: "הרז").
2. מוזס **דוחה מכל וכל** את הטענה כי הוא הציע והבטיח שוחד לנתניהו.
3. האמירות המסוימות בשיחה בעניין חוק - נאמרו כחלק משיח לגיטימי שמהותו "לובינג" שבין מחוקק לכלי תקשורת בעל אינטרס. שיח שנהוג לקיים עם מחוקקים, והוא מקובל בכל מדינה דמוקרטית, בו נדונים אינטרסים בעלי השלכה ציבורית בהקשר של חקיקה. פעילות לובינג במדינות בעלות משטר דמוקרטי היא חלק אינהרנטי מהליך חקיקה ראוי ומקצועי, המאפשר להביא לידי ביטוי את האינטרסים המושפעים מהחקיקה. מדובר בכלי מרכזי העומד לרשות הציבור לפעול מול רשויות השלטון ונבחרי הציבור.
4. גם האמירות המסוימות בשיחה בעניין סיקור - נאמרו כחלק משיח נהוג, לגיטימי ומקובל בין פוליטיקאים וגורמים ציבוריים לבין אנשי תקשורת.
5. מוזס יטען, כי השיחה בין נתניהו לבינו ב 4.12.2014 הייתה במסגרת שיח לגיטימי, הנהוג ומקובל, ולא חרגה מגבולות של שיח כזה.
6. ייחוס עבירה למוזס בכתב האישום בגין אמירות מסוימות בשיחה שהיא חלק משיח כללי כזה, הינו ייחוס ראשוני ותקדימי, הסותר מושכלות ראשוניים לפיהם שיח כזה, המתקיים ביחסים בין פוליטיקאים וגורמים ציבוריים לבין אנשי תקשורת הוא שיח לגיטימי, שאינו נבחן בשדה של המשפט הפלילי.
7. הדברים נכונים ביתר שאת בנסיבות בהן כתב האישום מתבסס על פרשנות שגויה של האמירות המסוימות בשיחה, תוך התעלמות מהמכלול השלם של הדברים שנאמרו בשיחה, מהקשרן של האמירות במכלול השיחה, ומההקשר הכולל של השיחה במכלול השיח הלגיטימי שהתקיים בין נתניהו למוזס לאורך שנים.

8. מוזס יוסיף ויטען, כי בכלל ההצגה העובדתית בכתב האישום יש משום "הלבשה" מלאכותית של יסודות העבירה של הצעת שוחד - על גבי עובדות ונסיבות שאין בהן שמץ של פליליות.
9. כך למשל, ההצגה בכתב האישום של אינטרסים של נתניהו ומוזס שכביכול עמדו "על הכף" (אינטרס של נתניהו לשפר את אופן הסיקור שלו ושל משפחתו ואינטרס של מוזס בחקיקה שתגביל את "ישראל היום"), כאילו מדובר באינטרסים פרטיים ובלעדיים - היא הצגה שגויה, דיכוטומית וצרה, המתעלמת מכך שמדובר באינטרסים ציבוריים רחבים. כפי הנראה, עמדה הצגה זו ביסוד הפרשנות השגויה בכתב האישום של האמירות המסוימות בשיחה, והדבר ממחיש כי מדובר ב"הלבשת" פרשנות המנותקת מן המציאות העובדתית.
10. מוזס יטען, כי האינטרס בחקיקה שתגביל את "ישראל היום" - לא היה אינטרס פרטי של מוזס, אלא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה. בנוסף יטען מוזס, כי לנתניהו, כמי שאמון על האינטרס הציבורי, היה, בשל מכלול שיקולים פוליטיים, עניין בקידום חוק "מרוכך", כפי שיתואר להלן.
11. מוזס יטען, כי האינטרס של נתניהו באופן הסיקור שלו ושל משפחתו - בתקשורת בכלל ובקבוצת "ידיעות אחרונות", הוא אינטרס ציבורי, ענייני ולגיטימי, מתוקף היותו נבחר ציבור (להבדיל מאינטרס פרטי), וזאת כמובן גם בתקופת בחירות. סיקור הוגן ומאוזן של נתניהו היה גם חלק מאינטרס כללי של "ידיעות אחרונות" (שהוא "העיתון של המדינה"). זאת בוודאי לאור החרם שהטיל נתניהו על קבוצת "ידיעות אחרונות" (החל מ-2010).
- השיח שהתקיים בין נתניהו למוזס לאורך השנים היה שיח לגיטימי**
12. מוזס הינו אחד הבעלים של חברת "ידיעות אחרונות", המחזיקה, בין היתר, בעיתון היומי "ידיעות אחרונות" (להלן: "ידיעות אחרונות" או "העיתון") ובאתר האינטרנט Ynet (להלן: "האתר" או Ynet") והינו המו"ל של העיתון.
13. מוזס יטען, כי הצגתו בכתב האישום כמי ש"הייתה לו השפעה ניכרת על תכני העיתון והאתר" הינה הצגה שגויה.
14. כתב האישום מתעלם מכך שמדובר בקבוצת תקשורת שיש לה עורכים ראשיים - לעיתון ולאתר, ובעלי תפקידים בכירים רבים נוספים. בקבוצה ישנם מאות עיתונאים, פרשנים, כותבי מאמרים, תחקירנים ועורכים בכל הרמות. אותם עיתונאים ועורכים פועלים על פי סטנדרטים מקצועיים גבוהים, על מנת למלא את תפקידם על הצד הטוב ביותר.
15. כתב האישום מתעלם אף מן העובדה ש"ידיעות אחרונות" הינו כלי תקשורת עצמאי, השומר על חופש העיתונות כערך במסגרת היותו "העיתון של המדינה", המשקף את מגוון הדעות של כל הקשת הפוליטית, מספק לציבור הקוראים מידע רחב, מעמיק, מפורט ומאוזן על פעילות הממשלה והכנסת, כולל ביקורת נוקבת, ודוגל בעיתונות מאוזנת והוגנת.
16. לאורך השנים שררה בין מוזס לבין נתניהו מערכת יחסים מורכבת וטעונה שידעה עליות ומורדות, וכללה (בעיקר החל מ-2010) גם עוינות, חשדנות וחוסר אמון.

17. **מוזס ונתניהו נפגשו ושוחחו ביניהם, לבקשת נתניהו, לאורך השנים, והשיח שהתקיים ביניהם היה שיח לגיטימי.** בפגישות עלו נושאים שונים, וביניהם נושאים פוליטיים, נושא התקשורת ובכלל זה מצב העיתונות הכתובה בישראל (בין היתר על רקע פעילות "ישראל היום"), והאיזון והגיוון בסיקור התקשורתי (על רקע טענות מצד נתניהו בעניין הסיקור שלו ושל בני משפחתו).

האינטרס בחקיקה שתצמצם את הפגיעה של "ישראל היום" בעיתונות הכתובה - אינו אינטרס פרטי ובלעדי של מוזס

18. בקיץ 2007 הוציא שלדון אדלסון (להלן: "אדלסון") לאור את החינמון "ישראל היום" שהופץ בימי חול. "ישראל היום", שהופץ בחינם, גבה מחירים נמוכים במיוחד לפרסום מודעות - ונראה שאין לו מודל כלכלי. מן העובדה ש"ישראל היום" גבה מחירים נמוכים לפרסום מודעות עלתה תכלית של פגיעה מכוונת במתחרים ולפיכך - פגיעה בתחרות ההוגנת.

19. "ישראל היום" קידם פוליטית את נתניהו באמצעות סיקור מובהק ומופגן לטובתו. נתניהו הצדיק את קיומו של "ישראל היום" ואת תמיכתו בו בכך שנועד להביא לאיזון השיח התקשורתי בישראל ולתת ביטוי לעמדות הימין בכלי התקשורת. לנתניהו היה קשר הדוק עם אדלסון ולמיטב הבנתו של מוזס נתניהו היה מעורב בהקמת "ישראל היום".

20. הפצת "ישראל היום" ללא מודל כלכלי הביאה לפגיעה בעיתונות הכתובה בישראל ובכלל זה בעיתון "ידיעות אחרונות", בעיקר לאחר הוצאת מהדורת סוף השבוע מנובמבר 2009. יודגש, כי הפגיעה הכלכלית בעיתונות הכתובה מגלמת בתוכה, הלכה למעשה, פגיעה בחופש העיתונות והביטוי, במגוון הדעות והפלורליזם, שהינם ערכים חיוניים לדמוקרטיה ולחברה הישראלית בכללה (להלן: "הפגיעה של "ישראל היום" בעיתונות"). לא יהיה זה מופרז לומר, כי "ישראל היום" היה בבחינת תופעה לא נורמטיבית מבחינה כלכלית וערכית, וככזו היה על רשויות המדינה להתמודד עמה.

21. במובן זה - הצגת הדברים בכתב האישום כאילו קידום חקיקה שתוביל לצמצום הפגיעה של "ישראל היום" בעיתונות "תיטיב עמו [עם מוזס] כלכלית באופן משמעותי" היא שגויה. לא מדובר באינטרס כלכלי פרטי של מוזס אלא באינטרס ציבורי רחב מהמעלה הראשונה.

22. לאורך שנות פעולתו של "ישראל היום" הועלו על ידי מוזס ובעלי תפקידים נוספים בקבוצת "ידיעות אחרונות" (כמו גם על ידי עיתונים אחרים) טענות והשגות מול פוליטיקאים וגורמים רגולטוריים באשר לפגיעה של "ישראל היום" בעיתונות הכתובה, והצורך ביצירת תחרות הוגנת (ולא לסגור את "ישראל היום").

23. בשנת 2013 ובהמשך, ברבעון האחרון של שנת 2014, הזמין נתניהו את מוזס להיפגש עמו ולדבר. נתניהו הביע בפגישות אלה את הצורך ביצירת איזון בין החשיבות של הצגת דעות של הימין, שמתאפשרת, לשיטת נתניהו, באמצעות "ישראל היום", לבין ההגנה על העיתונות הכתובה בכלל. בפגישות אלה דובר בין היתר על דרכי פעולה אפשריות לצמצום הפגיעה של "ישראל היום" בעיתונות - באמצעות השגת הסכמה של אדלסון לכך על-ידי נתניהו.

24. עצם הפגישות והנושאים שעלו במסגרתן היו מקובלים ולגיטימיים, ומבחינתו של מוזס, נתניהו עמד מולו בפגישות אלה כבעל השפעה משמעותית וכאחראי על אדלסון ועל "ישראל היום", בין היתר על רקע יחסיו ההדוקים עם אדלסון. מובן, שברקע השיח עמדה גם העובדה כי נתניהו הינו ראש ממשלה (והחל מנובמבר 2014, גם שר התקשורת) **האמון על האינטרס הציבורי** ובכלל זה על אמון על **התחרות** **ההוגנת בשוק התקשורת**.

25. בשנת 2014 קידם חבר הכנסת איתן כבל (ממפלגת העבודה, שהייתה באופוזיציה), יוזמת חקיקה (להלן: "**הצעת חוק כבל**") שכפי העולה מנוסח הצעת החוק, מטרתה הייתה לקדם ולחזק את העיתונות הכתובה בישראל, ולהבטיח תנאים שוויוניים לקיום תחרות הוגנת בין עיתונים, על רקע משבר עמוק ומחירי בעיתונות הכתובה. על הצעת חוק כבל היו חתומים, מלבד חה"כ כבל, חברי כנסת מסיעות שונות, בין היתר סיעות החברות בקואליציה. ביום 12.11.2014 אושרה הצעת חוק כבל בקריאה טרומית בכנסת ברוב גדול, וזכתה לתמיכה רחבה של חברי כנסת מסיעות שונות, הן מהאופוזיציה והן מהקואליציה.

26. בפגישות שזים נתניהו עם מוזס באותה עת, הביע נתניהו תרעומת בפני מוזס על כך שהצעת חוק כבל מתקדמת בכנסת, והביע את התנגדותו להצעת החוק, מן הטעם שהיא עלולה להביא לסגירתו של "ישראל היום" ובכך לפגוע בחופש הדעה ובערך התקשורת המגוונת. נתניהו העלה אפשרות נוספת לצמצום הפגיעה של "ישראל היום" בעיתונות באמצעות חוק "מרוכך" (ביחס להצעת חוק כבל), כפשרה סבירה ומידתית, שיהיה בה כדי לאזן בין שמירה על חופש הביטוי וגיוון הדעות לבין תחרות הוגנת בעיתונות. עצם הפגישות והנושאים שעלו במסגרתן היו מקובלים ולגיטימיים.

27. מכאן, שההצגה בכתב האישום, כאילו האינטרס בחקיקת חוק שיתמודד עם הפגיעה של "ישראל היום" בעיתונות הינו אינטרס פרטי ובלעדי של מוזס - **חוטאת למציאות הפוליטית המורכבת, ומתעלמת ממכלול שיקולים ואינטרסים של נתניהו עצמו, כמי שאמון, כאמור, על האינטרס הציבורי, בקידום חוק "מרוכך"**.

האינטרס בסיקור של נתניהו - אינו אינטרס פרטי ובלעדי של נתניהו

28. מראשית 2010, לאחר פרסום בעיתון "ידיעות אחרונות" שנגע לרעיית ראש הממשלה הגב' שרה נתניהו, הטיל נתניהו "חרם" על קבוצת "ידיעות אחרונות" (להלן: "**החרם**").

29. החרם שהטיל נתניהו בא לידי ביטוי בין היתר, בכך שהוא סירב להתראיין לכלי תקשורת של קבוצת "ידיעות אחרונות", לא קיים קשר ותדרכים עם עיתונאים ועורכים של הקבוצה, ועוד. מטבע הדברים, החרם מצידו של נתניהו הקשה על הסיקור שלו ושל פועלו כראש ממשלה בקבוצת "ידיעות אחרונות".

30. בנוסף ובמקביל, נתניהו פעל ליצירת דיסקרדיטציה ל"ידיעות אחרונות" ולמוזס באופן אישי, לתפיסתו של מוזס - בעיקר באמצעות "ישראל היום" אשר פתח במתקפת הכפשות תקשורתית נגד "ידיעות אחרונות" ונגד מוזס באופן אישי, שכוונה לפגיעה תדמיתית בהם, וכוונה לפגיעה באמינות העיתון והפרסומים בו.

31. מכאן ואילך, נושא הסיקור של נתניהו ומשפחתו היווה נושא לתלונה חוזרת של נתניהו כלפי מוזס בפגישות שהתקיימו ביניהם. נתניהו התלונן כלפי מוזס על הסיקור, תוך שייחס למוזס ניהול קמפיין תקשורתי כנגד נתניהו ומשפחתו, מתוך מטרה לפגוע בו פוליטית. בנוסף, נתניהו הלן כלפי מוזס תוך הצגת "ידיעות אחרונות" כעיתון מוטה פוליטית שמאלה, שלא ניתן בו ביטוי מספיק לעמדות הימין (טענה של נתניהו ביחס למרבית כלי התקשורת). כאמור, בכך, בין היתר, הצדיק נתניהו את קיומו של "ישראל היום" ואת תמיכתו בפועלו.
32. מוזס שלל את טענותיו וטרוניותיו של נתניהו והבהיר לו, כי הוא מייחס לו יכולות וכוונות שאין לו, וכי החרם של נתניהו כלפי "ידיעות אחרונות" מקשה על היכולת לסקר אותו. בהקשר זה, מוזס העלה בפני נתניהו את הצורך בהסרת החרם על ידי נתניהו ובנרמול היחסים, כך שיתנהלו כמו שמתנהלים יחסים במערכת יחסים רגילה ומקובלת בין כלי תקשורת לראש ממשלה כמושא סיקור (להלן: "**נרמול היחסים**"). נרמול היחסים היה בהכרח מביא, כתוצאה טבעית, לשיפור בסיקור של נתניהו, שבמהותו יהיה סיקור הוגן ומאוזן יותר (ולא סיקור אוהד). מוזס הבהיר לנתניהו, כי הוא לא מכתוב את אופן הסיקור של נתניהו ומשפחתו בקבוצת "ידיעות אחרונות", וכי הסיקור תלוי בנתניהו - בהסרת החרם מצידו ובנרמול היחסים, והנרמול אינו מותנה בדבר.
33. מוזס אף דיבר בשיחות על צעדים מעשיים שיידרשו מצד נתניהו כדי לנרמל את היחסים: קיום קשר ישיר בין נתניהו או איש קשר מטעמו לבין עורכי העיתון והאתר; קיום ראיונות לעיתון ולאתר; קיום קשר ופגישות "אוף רקורד" עם עיתונאים בכירים בקבוצה וכיו"ב - הכל כמקובל ביחסים בין עיתונאים לראשי ממשלה (להלן: "**צעדים מעשיים לנרמול**"). נתניהו לא גילה עניין בצעדים לנרמול, ובפועל לא עשה דבר בהקשר זה.
34. יודגש, כי ככלל, כחלק ממערכת יחסים נורמלית בין עיתון לראש ממשלה מתבקש שיתקיים קשר שוטף של עיתונאים בכירים עם ראש הממשלה, וזאת לטובת עיתונות מאוזנת והוגנת ולטובת קהל הקוראים.
35. במובן זה - הצגת הדברים בכתב האישום כאילו האינטרס של נתניהו באופן הסיקור שלו ושל משפחתו בכלי התקשורת מקבוצת "ידיעות אחרונות" היה אינטרס פרטי של נתניהו, היא שגויה.
36. האינטרס של נתניהו באופן הסיקור שלו (ושל משפחתו) בתקשורת בכלל ותוך כך בקבוצת "ידיעות אחרונות", היה אינטרס ציבורי ענייני ולגיטימי, מתוקף היותו פוליטיקאי ונבחר ציבור (להבדיל מאינטרס פרטי) וזאת כמובן גם בתקופת בחירות. מוזס יטען כי הדברים נכונים ביתר שאת כאשר השיח ביניהם עסק במובנו הרחב של הסיקור, הן בפן של רבגוניות הסיקור והן בפן של האיזון הנדרש של שני צידי המטבע הפוליטית בכלי התקשורת.
37. זאת ועוד, למוזס היה אינטרס בנרמול היחסים עם ראש הממשלה ובשכנוע של נתניהו להסיר את החרם שהטיל על קבוצת "ידיעות אחרונות" - הן כחלק מהיותו של "ידיעות אחרונות" העיתון של המדינה, המשקף את מגוון הדעות של הקשת הפוליטית ועל מנת לספק לציבור הקוראים מידע רחב, מעמיק ומפורט על פעילות ראש הממשלה, והן על רקע הפגיעה ב"ידיעות אחרונות" עקב החרם שהטיל נתניהו. מוזס יטען, כי האינטרס בסיקור מאוזן של נתניהו וביחסים נורמליים עמו - היה לפיכך גם אינטרס שלו, כבעלים וכמו"ל של "העיתון של המדינה".

הפגישה הרביעית - לגיטימית וחלק משיח לגיטימי

38. על רקע כל האמור, השיחה בין מוזס לנתניהו בפגישה הרביעית הייתה חלק מהשיח המקובל והלגיטימי שהתקיים ביניהם. מוזס לא הציע ולא הבטיח לנתניהו מתת ולא הציע ולא הבטיח לו שוחד.

39. תיאור השיחה בכתב האישום והאמירות המובאות מתוכה, הם חלקיים ומנותקים מהקשר הדברים הכולל. הנושאים שעלו בשיחה מוצגים שלא בהתאם לסדר ולהקשר שבו נאמרו, ואופן הצגתם יוצר תמונה מעוותת ושגויה של השיחה. כאמור, פרשנויות ומשמעויות שיוחסו בכתב האישום לאמירות בשיחה - שגויות ומנותקות מהקשר.

40. התיאור בכתב האישום מתעלם, בין היתר, מכך ש:

א. ברקע השיחה עומדת מערכת היחסים שבין מוזס לנתניהו שהיתה טעונה ומורכבת, וכללה עוינות, חשדנות וחוסר אמון.

ב. כבר בתחילת השיחה נתניהו הוא שהעלה את האפשרות לקידום חוק "מרוכך" בתקופה שאחרי פיזור הכנסת.

ג. בשיחה זו (כמו גם בשיחות אחרות), נתניהו הלין בפני מוזס על חוסר הוגנות וחוסר איזון בדרך הסיקור שלו בעיתון ובאתר, לעומת הסיקור לו זוכים יריביו הפוליטיים. מוזס השיב לו, כי אין בסיס לטענותיו, וכי ממילא אופן הסיקור תלוי בנתניהו, בהסרת החרם ובצעדים מעשיים מצידו לנרמול היחסים.

ד. הדברים שבגינם מיוחסת למוזס עבירה בכתב האישום (סעי' 32-33) (להלן: "האמירות") נאמרו כחלק מהשיח ביניהם על נרמול היחסים ובין היתר במענה לטענות נתניהו על דרך הסיקור שלו בעיתון. נרמול היחסים היה מביא בהכרח, כתוצאה טבעית, לשיפור בדרך הסיקור של נתניהו, שבמהותו יהיה סיקור הוגן ומאוזן יותר (ולא סיקור אוהד).

ה. מוזס לא אמר לנתניהו כי יפעל למניעת פרסומים שליליים עליו או על בני משפחתו.

ו. בצד האמירות הנזכרות בכתב האישום, מוזס אמר לנתניהו באותה שיחה אמירות לפיהן מוזס אינו מכתיב את אופן הסיקור של נתניהו בקבוצת "ידיעות אחרונות", הסיקור תלוי בנתניהו - בהסרת החרם מצידו ובנרמול היחסים, והנרמול אינו מותנה בדבר (בין היתר באמירות של מוזס "בלי קשר לכלום. אני לא מתנה ולא מחכה לכלום"; ו"מה אין שום בעיה? אתה כבר חודשיים לא נותן את זה"). מוזס אף דיבר על צעדים מעשיים מצד נתניהו לנרמול היחסים, כמו קיום קשר עם העורכים והכתבים, קיום ראיונות וכיו"ב. דברים דומים נאמרו על ידי מוזס גם בשיחות קודמות בין השניים. נתניהו לא גילה עניין בדבריו של מוזס בנושא צעדים מעשיים לנרמול היחסים.

ז. מוזס לא אמר לנתניהו בשיחה כי יפעל לשנות לרעה את קו הסיקור של "ידיעות אחרונות" כנגד יריביו הפוליטיים של נתניהו.

41. מוזס לא הציע, אפוא, לנתניהו כי יפעל לשינוי ניכר לטובה בסיקור שלו ושל משפחתו ולשינוי לרעה באופן הסיקור של יריביו הפוליטיים, אלא הציג לו כי טיב הסיקור תלוי בנתניהו ובשיתוף פעולה שלו עם קבוצת "ידיעות אחרונות", בין היתר בדרך של קשר שוטף מצידו עם עורכים ועיתונאים, כמקובל. בנסיבות בהן הסיקור אינו דבר שמוזס הבטיח או הציע כי יעשה, אלא תלוי בנתניהו ובצעדים מעשיים מצידו של נתניהו לנרמול היחסים, ובנסיבות בהן שינוי בסיקור יהיה תוצאה טבעית של הנרמול, שתלוי כל כולו בנתניהו - לא מדובר בהצעה ל"מתת". בכל מקרה, הנרמול לא הותנה ולא היה כרוך בקידום חקיקה. השיח בפגישה על חוק "מרוכך", כפשרה מידתית שתזכה להסכמה פוליטית ותהיה מקובלת אף על אדלסון, היה שיח מקובל ולגיטימי, שהתבסס על כך ששיקולים ציבוריים תמכו בחוק "מרוכך" בנסיבות העניין, ושלשני הצדדים היה עניין בקידומו. לפיכך, לא מדובר בהצעת שוחד.

42. מוזס יוסיף, כי נתניהו לא עשה דבר בנושא נרמול היחסים בעקבות השיחה (כפי שלא עשה בעקבות שיחות קודמות), וכי גם מוזס עצמו לא עשה דבר לאחר השיחה בקשר לסיקור של נתניהו בקבוצת "ידיעות אחרונות". בחינת הסיקור של נתניהו בפועל במהלך התקופה שלאחר השיחה, כולל בשבוע שבין הפגישה הרביעית לחמישית (שתי הפגישות המוקלטות) - שוללת אף היא פרשנות של הצעת שוחד.

43. עוד יוסיף מוזס, כי הוא גם לא עשה דבר לקידום חוק "מרוכך" בעקבות הפגישה.

44. יתרה מכך, לאחר הפגישה הרביעית, יזם נתניהו שתי פגישות נוספות עם מוזס - פגישה חמישית ופגישה שישית - על מנת להמשיך ולשמר את השיח ביניהם. מוזס יטען, כי גם התיאור בכתב האישום של הפגישה החמישית מתבסס על פרשנות שגויה, ומציג את השיח באופן מלאכותי ומעוות. בחינה נכונה ומלאה של הפגישה החמישית והדברים שנאמרו בה, תומכת אף היא בכך שלא הייתה הצעת שוחד בפגישה הרביעית. כן יטען מוזס, כי אף עצם קיום הפגישה השישית שולל פרשנות של הצעת שוחד.

לא התקיימו יסודות עבירת הצעת שוחד

45. מוזס יטען, כי על רקע כל האמור לא התקיימו לגבי יסודות העבירה של הצעת שוחד - לא היסוד העובדתי ולא היסוד הנפשי. לא הייתה הצעת שוחד ולא הייתה כוונה להציע שוחד. כך, בין היתר:

א. עצם ייחוס עבירת הצעת שוחד בגין אמירות מסוימות בשיחה הינה בגדר הרחבת מסגרת העבירה באופן תקדימי, החורג מכללי הפרשנות הידועים והמקובלים, שבמרכזם בחינת התכלית החקיקתית של העבירה, כפי שהיא עולה מהוראת החוק ומן הפסיקה.

ב. העובדות המובאות בכתב האישום (במנותק מהפרשנות השגויה והמלאכותית) - אינן מגלות עבירה של הצעת שוחד.

ג. רכיב ה"מתת" לא התקיים, ולא התקיים רכיב ה"מתת המושחתת". כך גם לא התקיים אצל מוזס יסוד נפשי של מודעות לרכיב זה.

ד. לא התקיים רכיב ה"בעד" - לא במישור היסוד העובדתי ולא במישור היסוד הנפשי, ולא היה בהתנהגותו יסוד של שחיתות. פרשנות של אמירות מסוימות בשיחה כ"הצעת שוחד", המחייבת טענה בדבר כריכה והתניה בין שני הנושאים, הינה פרשנות מלאכותית וחסרת בסיס.

ה. **מוזס לא הציע לנתניהו שוחד, ולא הייתה כריכה או התניה בין הנושאים שעלו בשיחה.** הסיקור היה תלוי, כאמור, בשיתוף פעולה מצד נתניהו ובצעדים מעשיים מצידו לנרמול, ללא קשר לחוק. מכל מקום, מוזס היה מעוניין בהסרת החרם ובנרמול היחסים, כפי שמקובל ונהוג בין ראש ממשלה כמושא סיקור לכלי תקשורת, ללא קשר לחוק. **מכלול התנהגותו של מוזס מצביע על העדר כריכה או התניה, ועל העדר כל יסוד של שחיתות מצידו.**

ו. העובדה שהפגישה נערכה **ביוזמת** נתניהו ונתניהו הוא שהעלה את האפשרות של "חוק מרוכך" בתקופת הבחירות - שוללת הצעת שוחד מצד מוזס.

ז. **ההשתלשלות העובדתית המלאה** - הן זו שעמדה ברקע השיחה (מערכת היחסים בין נתניהו למוזס, והשיח שהתקיים ביניהם) והן זו שהתרחשה אחריה (עד הפגישה החמישית ולאחריה) - מצביעה על כך שמוזס לא הציע לנתניהו שוחד, ושוללת את התקיימות רכיבי העבירה.

ח. **מכל מקום, מכלול נסיבות העניין מקימות למוזס הגנה מן הצדק.** כך, בין היתר, העובדה שבמוקד השיח עמד, כאמור, "ישראל היום" - תופעה לא נורמטיבית מבחינה כלכלית וערכית, שתכלית חלק מפעולתו הייתה פגיעה כלכלית במתחרים - כשבשיח נדונו דרכים לצמצום הפגיעה שלו בעיתונות הכתובה ובחופש העיתונות. זאת בנסיבות בהן על רשויות המדינה היה להתמודד עם התופעה של "ישראל היום"; העובדה שכתב האישום מבחין באופן מלאכותי ובלתי מוצדק בין נתניהו לבין מוזס בעבירה המיוחסת לכל אחד, בגין אותה שיחה עצמה; העובדה שנתניהו היה מחולל השיח בעודו מקליט את מוזס שלא בידיעתו.

חלק ב' לתגובת מוזס לכתב האישום - התייחסות פרטנית לכתב האישום

בחלק זה נתייחס באופן ספציפי לסעיפי כתב האישום.

נדגיש, כי מוזס כופר בכל העובדות המיוחסות לו בכתב האישום, למעט העובדות בהן יודה במפורש, כמפורט להלן.

מוזס לא הציע לנתניהו הצעת שוחד, ולא הציע לתת לו מתת מושחתת. מוזס כופר בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

בכל סעיף שהצגת הדברים בו אינה מדויקת, או שהיא חלקית, או מגמתית, או כאשר מוזס אינו מסכים לדרך הצגת העובדות או לפרשנותן, או לניסוחים עמומים וגורפים, או לפרפראזות על דברים - מוזס לא יודה באמור באותו סעיף.

כמו כן, כאשר מוזכרים בסעיף דברים בהם מוזס לא עסק או לא היו בידיעתו האישית בזמן אמת - הוא לא יודה באותו סעיף.

תגובה זו מנוסחת, לשם הנוחות, בהתאם לכותרות ולסעיפי כתב האישום, וזאת מבלי להודות באמור בסעיפים ובכותרות.

חלק כללי

הנאשמים והנפשות הפועלות

1-3. סעיפים אלה אינם מיוחסים למוזס.

4. מוזס מודה כי הינו אחד הבעלים של חברת "ידיעות אחרונות", המחזיקה, בין היתר, בעיתון היומי "ידיעות אחרונות", ובאתר האינטרנט Ynet, אתר החדשות בעל החשיפה הגדולה בישראל. מוזס מודה כי הוא המו"ל של העיתון "ידיעות אחרונות". אביו, נח מוזס ז"ל, היה העורך האחראי הראשון של העיתון משנת 1941 ועד למותו בשנת 1985. משנת 1989 נושא מוזס בתואר "העורך האחראי" של העיתון.

הצגת מוזס בסעיף זה כמי ש"הייתה לו השפעה ניכרת על תכני העיתון והאתר" הינה הצגה שגויה, ומוזס כופר בה. מוזס מוסיף, כאמור בעיקרי טענות ההגנה, כי לעיתון ולאחר ישנם עורכים ראשיים ובעלי תפקידים בכירים רבים נוספים. בקבוצה ישנם מאות עיתונאים, פרשנים, כותבי מאמרים, תחקירנים ועורכים בכל הרמות. אותם עיתונאים ועורכים פועלים על פי סטנדרטים מקצועיים גבוהים, על מנת למלא את תפקידם על הצד הטוב ביותר. מוזס בחר, ככלל, שלא להתערב בתכנים ובעבודה העיתונאית. למוזס הייתה מעורבות מצומצמת, בעיקר בנוגע לצורך בבדיקת אמיתות פרסומים ולצורך באיזון התכנים, כחלק מהחזון של להיות "העיתון של המדינה" ומתן ביטוי למגוון הדעות של כל הקשת הפוליטית.

מוזס אינו מודה בשאר האמור בסעיף.

5-13. סעיפים אלה אינם מיוחסים למוזס.

תמצית האישומים

תמצית האישום הראשון - פרשת "4000"

14-22. אישום זה אינו מיוחס למוזס.

תמצית האישום השני - פרשת "2000"

23-27. מוזס דוחה מכל וכל את הטענה כי הציע לנתניהו הצעת שוחד.

הצגנו לעיל בחלק א' לתגובה את עיקרי טענות ההגנה, ואלה מהווים את התייחסות מוזס ל"תמצית האישום". התייחסותו הפרטנית של מוזס לאישום תובא להלן, במסגרת התייחסות לאישום המפורט.

28. סעיף זה אינו מיוחס למוזס.

תמצית האישום השלישי - פרשת "1000"

29-32. אישום זה אינו מיוחס למוזס.

האישום הראשון - פרשת 4000 (הנאשמים נתניהו ובני הזוג אלוביץ')

אישום זה אינו מיוחס למוזס.

האישום השני - פרשת 2000 (הנאשמים נתניהו ומוזס)

העובדות:

1. סעיף זה אינו מיוחס למוזס.
2. מוזס מפנה להתייחסותו בחלק זה לתגובה, לסעיף 4 בחלק הכללי, לעיל.
3. מוזס אינו מודה באמור בסעיף זה.

תיאור מערכת היחסים בין נתניהו למוזס בכתב האישום אינו נכון, אינו מלא, ואינו משקף את מורכבות מערכת היחסים בין השניים כפי שהייתה במציאות. לאורך השנים שררה בין מוזס לבין נתניהו מערכת יחסים מורכבת וטעונה, שידעה עליות ומורדות, וכללה החל מ-2010 גם עוינות וחוסר אמון. מוזס ונתניהו נפגשו ושוחחו ביניהם לאורך השנים בשנת 2008, 2009 לאחר מכן בשנת 2013 ובשנת 2014. מוזס מודה כי בשנים האלה נפגש עם נתניהו ביוזמתו של נתניהו ולבקשתו. מוזס מודה כי בפגישות עלו נושאים שונים, וביניהם נושאים פוליטיים, נושא התקשורת ובכלל זה מצב העיתונות הכתובה בישראל, שעלה בין היתר על רקע פעילות החינמון "ישראל היום" והאיזון והגיוון בסיקור בעיתון - שעלה מצידו של נתניהו, על רקע טענות שלו בעניין.

מבחינתו של מוזס עצם הפגישות עם נתניהו והנושאים שעלו במסגרתן היו מקובלים ולגיטימיים, ונתניהו עמד מולו בפגישות אלה בעיקר כבעל השפעה משמעותית וכאחראי על אדלסון ועל "ישראל היום", בין היתר על רקע היחסים ההדוקים שבין נתניהו לאדלסון. מובן, שברקע השיח עמדה גם העובדה שנתניהו הינו נבחר ציבור האמון על האינטרס הציבורי, ובכלל זה אמון על התחרות ההוגנת בשוק התקשורת.

א. אירועים לפני התקופה הרלוונטית לאישום

א.1. פגישות בשנים 2008-2009

4. מוזס אינו מודה באמור בסעיף זה.
- מוזס מאשר, כי בקיץ 2007 הוציא אדלסון לאור את החינמון "ישראל היום" שחולק בימי חול. מוזס מוסיף, כי "ישראל היום" הופץ לקוראים בחינם וגבה מחירים נמוכים במיוחד לפרסום מודעות ונראה כי לא פעל לפי מודל כלכלי. "ישראל היום" קידם פוליטית את נתניהו עצמו באמצעות סיקור מובהק ומופגן לטובתו. להבנת מוזס, לנתניהו היה קשר הדוק עם אדלסון ונתניהו אף היה מעורב בהקמת "ישראל היום". כאמור, "ישראל היום" היה בבחינת תופעה לא נורמטיבית מבחינה כלכלית וערכית.

מוזס מאשר כי הפצת "ישראל היום" ללא מודל כלכלי הביאה לפגיעה כלכלית בעיתון "ידיעות אחרונות", בעיקר לאחר הוצאת מהדורת סוף השבוע של "ישראל היום", ומוסיף, כי הפצת "ישראל היום" ללא מודל כלכלי פגעה כלכלית גם בכלי תקשורת נוספים בישראל. יודגש, כי הפגיעה הכלכלית של "ישראל היום" בעיתון "ידיעות אחרונות" ובכלי תקשורת נוספים מגלמת בתוכה הלכה למעשה פגיעה רחבה בעיתונות הכתובה בישראל ובחופש העיתונות, שהינם ערכים חיוניים לדמוקרטיה בכלל ולחברה הישראלית בפרט.

5-6. מוזס מודה, כי לקראת הבחירות לכנסת ה-18, שהתקיימו בפברואר 2009, יזם נתניהו, שכיחן אז כיו"ר האופוזיציה, מספר פגישות עמו. מוזס מודה כי מבחינתו הפגישות היו דיסקרטיות. מוזס מוסיף, כי באופן כללי הוא נוהג בדיסקרטיות רבה מאד, כך שאינו נוהג לתעד ביומנו חלק מפגישותיו, ופגישות המתועדות ביומנו נכתבות בדרך כלל בעפרון, באופן המובן לו בלבד ובאופן שהן ניתנות למחיקה וחלקן אף נמחקות לאחר קיומן.

7. מוזס אינו מודה באמור בסעיף זה.

מוזס מודה כי בפגישות בסוף שנת 2008 נתניהו, ששימש באותה עת כיו"ר האופוזיציה, העלה את נושא הסיקור ב"ידיעות אחרונות" וביקש לוודא כי הסיקור לקראת הבחירות יהיה הוגן ומאוזן. מוזס השיב לנתניהו כי כמו בכל מערכת בחירות, הסיקור יהיה הוגן ומאוזן, וכך אף היה הסיקור בפועל. מוזס מודה, כי בשלב כלשהו בהמשך, ביקש מנתניהו לברר אם יש כוונה להוציא מהדורת סוף שבוע של "ישראל היום". נתניהו השיב לו שיבדוק את העניין וחזר אליו עם תשובה שאין כוונה כזאת.

8. האמור בסעיף זה אינו מיוחס למוזס.

א.2. פגישות בשנת 2013

9-10. מוזס מודה, כי לאחר הבחירות לכנסת ה-19 שהתקיימו בינואר 2013 יזם נתניהו מספר פגישות עמו, שהתקיימו במעון ראש הממשלה בירושלים.

מוזס מודה, כי הפגישות היו דיסקרטיות, ומוסיף כי הפגישות נערכו בתיווכו של מנכ"ל הוצאת "ידיעות ספרים", דובי איכנולד (להלן: "איכנולד"), שהיה בקשרי ידידות עם משפחת נתניהו (במהלך השנים ספרים של נתניהו ומשפחתו יצאו לאור בהוצאת "ידיעות ספרים"), וכי איכנולד אף השתתף בחלק מהפגישות. כאמור לעיל, מוזס נוהג באופן כללי בדיסקרטיות רבה מאד (ראו לעניין זה האמור בחלק זה לתגובה בסעיפים 5-6 לעיל).

11-12. מוזס אינו מודה באמור בסעיפים אלה.

מוזס מודה כי לאחר הבחירות לכנסת ה-19 שהתקיימו בינואר 2013, איכנולד העביר אליו מסר שנתניהו מעוניין להיפגש עמו, וכי נתניהו מבין את החשיבות של התחרות בתקשורת ומעוניין לחשוב על דרכים לצמצם את הפגיעה של "ישראל היום" בעיתונות. מוזס הסכים להיפגש עם נתניהו.

מוזס מודה כי בפגישות שהתקיימו ביניהם עלתה, בין היתר, בקשת נתניהו לקבלת סיוע ממוזס בהרכבת הקואליציה, וכן עלו טרוניות מצד נתניהו לגביו מידת ההשפעה של מוזס על פוליטיקאים שונים, וטענות לגבי אופן הסיקור שלהם - לעומת זה של נתניהו, בקבוצת "ידיעות אחרונות". נתניהו התלונן בפני מוזס שהסיקור שלו לא היה סיקור הוגן ומאוזן. מוזס שלל את טענותיו וטרוניותיו של נתניהו והשיב כי הוא מייחס לו יכולות וכוונות שאין לו וכי נוכח החרם של נתניהו כלפי "ידיעות אחרונות" החל מתחילת 2010, הסיקור היה תלוי בנתניהו בלבד. נתניהו התייחס בביטול לדבריו. מוזס הביע בפני נתניהו את רצונו בהסרת החרם על ידי נתניהו ובנרמול היחסים, ואף העלה צעדים מעשיים שיידרשו לשם כך מצד נתניהו, כגון קיום פגישות עם כתבים בכירים לשיחות אוף-רקורד וקיום ראיונות וכיו"ב (לעניין **צעדים מעשיים לנרמול**, ראו לעיל - סעיף 33 בחלק א' לתגובה - עיקרי טענות ההגנה). נתניהו לא גילה עניין בצעדים לנרמול (ובפועל לא עשה דבר בהקשר זה).

בנוסף, דובר בפגישות על דרכי פעולה אפשריות לצמצום הפגיעה של "ישראל היום" בעיתונות - באמצעות פניה של נתניהו לאדלסון לשכנעו להסכים להן. במהלך הפגישות, נתניהו מסר למוזס כי אדלסון שלל את החלופות שהועלו אך יתכן כי אדלסון ישתכנע בדרך פעולה אפשרית אחרת, ולכן יש טעם בהמשך השיח בין נתניהו למוזס. בהמשך, השיח נפסק על ידי נתניהו.

מוזס יוסיף, כי נושא הפגיעה של "ישראל היום" בעיתונות עלה לאורך השנים גם מול פוליטיקאים רבים נוספים ומול גורמי ציבור - על ידי מוזס ועל ידי גורמים נוספים מתוך קבוצת "ידיעות אחרונות".

ב. אירועים בתקופה הרלוונטית לאישום

1.1. אירועי רקע לפגישות בשנת 2014

13-21. סעיפים אלה אינם מתייחסים למוזס.

ככלל, מוזס לא יחלוק על מועדים הנזכרים בסעיפים אלה, אך ידגיש, כי ההתייחסות לאירועים הנזכרים בסעיף היא חלקית ואין בה כדי לשקף את תמונת האירועים המלאה שהתרחשה במציאות. מוזס יציין, כי מטרת הצעת חוק כבל, כפי שעולה מנוסח הצעת החוק, הייתה לקדם ולחזק את העיתונות הכתובה בישראל, ולהבטיח תנאים שוויוניים לקיום תחרות הוגנת בין עיתונים, על רקע משבר עמוק ומחרף בעיתונות הכתובה. על הצעת החוק היו חתומים, מלבד חה"כ כבל, מספר חברי כנסת מסיעות שונות, בין היתר סיעות החברות בקואליציה. הצעת חוק כבל אושרה בקריאה טרומית בכנסת ברוב גדול וזכתה לתמיכה רחבה של חברי כנסת מהאופוזיציה ומהקואליציה. מוזס אינו מודה כי מדובר ב"אירועי רקע לפגישות בשנת 2014".

2.2. הפגישות בין הנאשמים נתניהו ומוזס בשנת 2014

22-23. מוזס מודה, כי ברבעון האחרון של שנת 2014, נפגש שש פעמים עם נתניהו, לבקשתו וביזמתו של נתניהו, במעון ראש הממשלה בירושלים. הפגישות התקיימו בימים 27.9.2014, 26.10.2014, 1.11.2014, 4.12.2014, 13.12.2014 ו-28.12.2014. מוזס יוסיף, כי חלק מהפגישות התקיימו בסופו של דבר במועד שונה מזה שנקבע מלכתחילה.

מוזס יוסיף, כי שוכנע להיענות להזמנת נתניהו להגיע לפגישות אלה, לאחר שהועבר אליו מסר כי נתניהו מעוניין להמשיך ולדון על אפשרויות לצמצום הפגיעה של "ישראל היום" בעיתונות.

מוזס מודה, כי הפגישות היו דיסקרטיות. כאמור, מוזס נוהג באופן כללי בדיסקרטיות רבה מאד (ראו לעניין זה האמור בחלק זה לתגובה בסעיפים 5-6 לעיל). מוזס מוסיף, כי ברוב הפגישות בשנת 2014 נכח גם הר.

מוזס מודה, כי לא ידע שהפגישות הרביעית והחמישית, הוקלטו.
מוזס אינו מודה בשאר האמור בסעיפים אלה.

24. מוזס אינו מודה באמור בסעיף זה. מוזס מפנה לאמור לעיל בחלק א' לתגובה - עיקרי טענות ההגנה בעמ' 9-2.

ב.2.א. הפגישות הראשונות (פגישות 1-3)

25. מוזס אינו מודה באמור בסעיף זה.

מוזס מודה כי בפגישה הראשונה דובר על דרכי פעולה אפשריות לצמצום הפגיעה של "ישראל היום" בעיתונות - באמצעות פניה של נתניהו לאדלסון לשכנעו להסכים לכך (ולא באמצעות חקיקה).

מוזס יוסיף, כי בפגישות הראשונות או בחלקן הביע נתניהו תרעומת בפני מוזס על כך שהצעת חוק כבל מתקדמת בכנסת, והביע את התנגדותו להצעת החוק, מן הטעם שהיא עלולה להביא לסגירתו של "ישראל היום" ובכך לפגוע בחופש הדעה ובערך התקשורת המגוונת. נתניהו העלה אפשרות נוספת לצמצום הפגיעה של "ישראל היום" בעיתונות באמצעות חוק "מרוכך" (ביחס להצעת חוק כבל), כפשרה סבירה ומידתית, שיהיה בה כדי לאזן בין שמירה על חופש הביטוי וגיוון הדעות לבין תחרות הוגנת בעיתונות. עצם הפגישות והנושאים שעלו במסגרתן היו מקובלים ולגיטימיים.

מוזס יוסיף, כי בפגישות בשנת 2014, עלה על ידי נתניהו גם הנושא של מציאת שותף או קונה לחלק מ"ידיעות אחרונות".

בנוסף, מוזס מודה כי בפגישות הראשונות דיבר עם נתניהו גם על צעדים מעשיים שיידרשו מצידו להסרת החרם ולנרמול היחסים בינו לבין קבוצת "ידיעות אחרונות" (בעניין צעדים מעשיים לנרמול, ראו לעיל - סעי' 33 לחלק א' לתגובה - עיקרי טענות ההגנה). מוזס ידגיש, כי נרמול היחסים עם נתניהו היה אינטרס של קבוצת "ידיעות אחרונות", וכי לא הייתה התניה של צעדים אלה בדבר ולא הייתה כריכה בינם לבין דרכי הפעולה לצמצום הפגיעה של "ישראל היום" בעיתונות. נתניהו לא גילה עניין בצעדים מעשיים לנרמול וגם בפועל - נתניהו לא עשה דבר בהקשר זה.

26. מוזס אינו מודה באמור בסעיף זה. מוזס יוסיף כי כאמור, נתניהו אמר לו שהוא מתנגד להצעת חוק כבל ויצביע נגדה. מכל מקום, היה ברור למוזס שנתניהו לא יתמוך בהצעת חוק כבל.

27. האמור בסעיף זה אינו מיוחס למוזס.

לעניין הסיפא של הסעיף, מוזס מפנה לאמור בסיפא של התשובה לסעיף 26 לעיל.

28. האמור בסעיף זה אינו מיוחס למוזס.

29. האמור בסעיף זה אינו מיוחס למוזס.

ב.2.ב. הפגישה הרביעית

30. מוזס מודה, כי הפגישה הרביעית התקיימה ביום 4.12.2014, לאחר פיטורי השרים לבני ולפיד ביום 1.12.2014. גם פגישה זו, כמו קודמותיה, התקיימה ביוזמת ולבקשת נתניהו. מוזס יוסיף, כי הפגישה הייתה אמורה להתקיים עוד במהלך חודש נובמבר 2014, אך נדחתה מספר פעמים.
31. האמור בסעיף זה ברובו אינו מיוחס למוזס. ומכל מקום, מוזס אינו מודה באמור בסעיף זה.
- מוזס מודה, כי "ידיעות אחרונות" הוא עיתון מוביל בישראל, וכי Ynet הוא אתר החדשות המוביל בישראל.
- מוזס ידגיש, כי האינטרס של נתניהו באופן הסיקור שלו ושל משפחתו - בתקשורת בכלל ובקבוצת "ידיעות אחרונות", הוא אינטרס ציבורי ענייני ולגיטימי, מתוקף היותו נבחר ציבור (להבדיל מאינטרס פרטי) וזאת כמובן גם בתקופת בחירות. כאמור, גם למוזס ולקבוצת "ידיעות אחרונות" היה אינטרס בנרמול היחסים עם נתניהו.
- באשר לסיפא של הסעיף - מוזס יטען כי גם לנתניהו היה במועד זה עניין בחוק "מרוכך" - כפשרה מידתית לפגיעה של "ישראל היום" בעיתונות. מוזס יוסיף כי הבין לפני הפגישה שנתניהו סבור שניתן לקדם חוק לאחר פיזור הכנסת. מוזס לא האמין שיש אפשרות כזו, ובכל זאת שוכנע ללכת לפגישה.
- 32-34. מוזס אינו מודה באמור בסעיפים אלה ובפרשנויות של השיח המוצגות בו. מוזס יפנה לאמור בסעיפים 38-43 בחלק א' לתגובה - עיקרי טענות ההגנה.
35. מוזס אינו מודה באמור בסעיף זה ובפרשנויות של השיח המוצגות בו. מוזס יפנה לאמור בסעיפים 38-43 בחלק א' לתגובה - עיקרי טענות ההגנה.
36. מוזס אינו מודה באמור בסעיף זה.
- מוזס יבהיר, כי קיום קשר ישיר בין נתניהו או איש קשר מטעמו לבין עורכי העיתון והאתר הינו אחת הדרכים המעשיות שהעלה מוזס לנרמול היחסים בין נתניהו לקבוצת "ידיעות אחרונות", לצד צעדים מעשיים נוספים, כמפורט לעיל. כאמור, נושאים אלה עלו כבר בפגישות הראשונות בשנת 2014 (ובפגישות בשנת 2013). נתניהו, כאמור, לא גילה עניין בצעדים מעשיים לנרמול. עוד יבהיר מוזס, כי בקשתו (גם בפגישות הראשונות בשנת 2014) שנתניהו יעלה שמות של כותב מאמרים בעל השקפה ימנית שיכתוב מפעם בפעם מאמר בעמודי הדעות ב"ידיעות אחרונות" נאמרה בתגובה לטענותיו של נתניהו כלפי הסיקור.
37. מוזס מכחיש כי הייתה הצעת שוחד. מוזס מודה כי דן עם נתניהו בנושאים האמורים בסעיף, בהקשר לאפשרות שהעלה נתניהו לקידום של חוק "מרוכך".
38. מוזס אינו מודה באמור בסעיף זה. מוזס מודה, כאמור, כי בפגישה הרביעית העלה נתניהו אפשרות לקידום חוק "מרוכך" לאחר פיזור הכנסת.
39. האמור בסעיף זה אינו מיוחס למוזס.

ב.2.ג. הפגישה החמישית

40-42. מוזס מודה, כי ביום 13.12.2014 נפגש עם נתניהו, ביזמתו ולבקשתו של נתניהו. מוזס מוסיף, כי פגישה זו הייתה אמורה להתקיים במועד מוקדם יותר, אך נדחתה. מוזס אינו מודה בשאר האמור בסעיפים אלה.

מוזס ידגיש, כי תיאור שיחה זו בכתב האישום הוא חלקי, מנותק מהקשר הדברים הכולל ויוצר תמונה מעוותת ושגויה של השיח. וכי פרשנויות ומשמעויות שהמאשימה מייחסת לדברים - שגויות ומנותקות מהקשר.

ב.2.ד. פגישה עם אדלסון והפגישה השישית

43. הרישא של האמור בסעיף אינה מיוחסת למוזס.

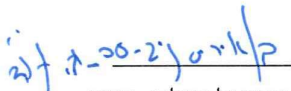
באשר לסיפא של האמור בסעיף - מוזס מודה, כי ביום 28.12.2014 נפגש עם נתניהו, לבקשתו וביזמתו של נתניהו. מוזס אינו מודה בשאר האמור בסיפא של הסעיף.

ב.3. מעשי הפרת אמונים - הנאשם נתניהו

44-46. סעיפים אלה אינם מיוחסים למוזס.

ב.4. הצעת שוחד - הנאשם מוזס

47. מוזס אינו מודה. מוזס לא הציע ולא הבטיח לנתניהו שוחד.

אריאל אילון, עו"ד

יאנה פוגל-סלוצניק, עו"ד
באי כח הנאשם 4

איריס ניב סבאג, עו"ד

נוית נגב, עו"ד

18.1.21